

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 435/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť E. V., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tos 64/2009 z 8. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. V. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2009 doručená sťažnosť E. V., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. J., B., ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 Tos 64/2009 z 8. októbra 2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 1/2008 zo 4. januára 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 4/2008 z 22. januára 2008 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Väzba sťažovateľa začala plynúť 31. decembra 2007. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 348/2009 z 18. júna 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 41/2009 z 25. júna 2009 bola lehota trvania väzby naposledy predĺžená do 28. augusta 2009. Dňa 11. augusta 2009 podal krajský prokurátor na sťažovateľa a ďalších obvinených obžalobu pre trestný čin vraždy v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 253/2001 Z. z. Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 T 106/09 z 20. augusta 2009 bolo okrem iného rozhodnuté podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku o tom, že sťažovateľ, ako aj ďalší obžalovaní sa naďalej ponechávajú vo väzbe, keďže dôvody väzby u všetkých obžalovaných naďalej trvajú. Okresný súd predmetným uznesením tiež zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a súčasne vzal na vedomie späťvzatie návrhu krajského prokurátora na predĺženie lehoty väzby. Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažnosť. Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 64/2009 z 8. októbra 2009 bola sťažnosť sťažovateľa zamietnutá.

Sťažovateľ je toho názoru, že „*Predĺžená lehota väzby v prípravnom konaní, v rámci ktorej bolo potrebné právoplatne rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby (§§ 76 – 79 a § 192 a 193 odsek 2 Tr. por.), uplynula 28. 08. 2009. Od tohto dátumu sa obvinený nachádza vo väzbe nezákonne. Následne bola sťažnosť obžalovaného Krajským súdom Bratislava ako druhostupňovým súdom zamietnutá ako nedôvodná na neverejnom zasadnutí dňa 08. 10. 2009 v konaní 2 Tos 64/2009 (rozhodnutie doručené 15. 10. 2009) s tým, že súd konštatoval zákonnosť väzby a nepovažoval za potrebné, aby o ponechaní vo väzbe bolo rozhodnuté právoplatne pred uplynutím lehoty väzby pre prípravné konanie. Argumentoval prechodnými ustanoveniami Trestného poriadku (§ 567c odsek 2), podľa ktorého ak väzba začala plynúť pred 01. 02. 2009 použije sa znenie § 76 a 78 platné do 31. 01. 2009.*“ Sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nesúhlasí a uvádza, že „*Pôsobnosť § 76 a § 78 podľa § 567c Trestného poriadku je nesporná. Uvedené ustanovenia skutočne nemôžu byť*

použitie v prípade rozhodovania o väzbe obv. E. V. Ustanovenie § 192 odsek 4 Trestného poriadku, ktoré výslovne ukladá nadriadenému orgánu rozhodnúť o sťažnosti, tj. právoplatne, pred uplynutím lehoty väzby, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní, sa však na rozhodovanie o väzbe obv. E. V. vzťahuje a žiadne ustanovenie Trestného poriadku nevyklučuje jeho pôsobnosť na veci, v ktorých začala lehota väzby plynúť pred 01. 02. 2009. Z uvedeného dôvodu považujem rozhodnutie o sťažnosti obvineného za nezákonné a rovnako ako aj jeho ďalšie zotrvávanie vo väzbe.“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že „... rozhodnutím Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 2 Tos 64/2009 z 08. 10. 2009 bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 17 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky a zrušil rozhodnutie Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 2 Tos 64/2009 z 08. 10. 2009 a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie a zakázal pokračovanie v porušovaní práva podľa čl. 17 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva

alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade alebo aplikácii zákona všeobecným súdom možno uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd pochybil, keď v jeho prípade pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby neaplikoval režim § 192 ods. 4 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009. Sťažovateľ tvrdí, že bolo povinnosťou krajského súdu právoplatne rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa po podaní obžaloby do dátumu posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní, teda do 28. augusta 2009. Z argumentácie sťažovateľa možno vyvodiť, že podstatou jeho sťažnosti je tvrdenie, že krajský súd ústavne nesúladným spôsobom interpretoval § 567 ods. 2 Trestného poriadku pri rozhodovaní o ďalšom trvaní jeho väzby, čo malo spôsobiť porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa s námietkou sťažovateľa uplatnenou aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu zaoberal, pričom sa s ňou vysporiadal takto:

„Pokiaľ ide o námietku obhajcu obvineného uvádzanú v sťažnosti v tom smere, že väzba obvineného je nezákonná, pretože predĺžená lehota trvania väzby bola do 28. 8. 2009 a do tejto lehoty nebolo právoplatne rozhodnuté o ďalšom trvaní väzby, je potrebné uviesť nasledovné.

Obvinený E. V. bol vzatý do väzby, ktorá začala plynúť dňa 31. 12. 2007. Následne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty trvania väzby došlo viackrát k predĺženiu lehoty trvania väzby – ostatný raz uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 0 Tp 348/09 z 18. 6. 2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Tpo 41/2009 z 25. 6. 2009, ktorými rozhodnutia bola lehota trvania väzby predĺžená do 28. 8. 2009. Dňa 11. 8. 2009 bola podaná pod sp. zn. 1 Kv 74/07-338 obžaloba na Okresný súd Bratislava I, ktorý nariadil v tejto veci verejné zasadnutie, predmetom ktorého bolo rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu ako aj rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby.

V zmysle ustanovenia § 567c ods. 2 Tr. por. ak lehota väzby začala plynúť pred 1. 2. 2009, použijú sa ustanovenia § 76, § 78, § 80 ods. 3 a § 81 ods. 4 v znení účinnom do 31. januára 2009, teda súd I. stupňa rozhodoval v zmysle zákonných ustanovení platných do tohto dňa. Ustanovenie § 238 Tr. por. vtedy platné uvádza len toľko, že súd po podaní obžaloby alebo po návrhu na dohodu o vine a treste rozhodne o všetkých otázkach súvisiacich o ďalšom konaní a urobí všetky rozhodnutia a opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci. Teda v tomto zákonom ustanovení nie je uložená povinnosť tak, ako je následne v znení ustanovenia účinnom po 1. 2. 2009 tj., že musí byť o väzbe rozhodnuté najneskôr tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 Tr. por. došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá je lehotou základnou alebo predĺženou. Teda, keďže súd rozhodol o ďalšom trvaní väzby obvineného E. V. dňa 20. 8. 2009, teda pred uplynutím predĺženej lehoty trvania väzby (28. 8. 2009) rozhodol správne, pretože ak má byť väzba zákonná musí sa vždy opierať o rozhodnutie súdu.“

V nadväznosti na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd preskúmal príslušné ustanovenia Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009, ako aj v znení účinnom od 1. februára 2009.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009 ak by lehota trvania väzby v prípravnom konaní presiahla šesť mesiacov, je prokurátor povinný podať sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie lehoty väzby, ak obvineného z väzby neprepustí sám. Predĺžiť lehotu väzby obvineného možno len vtedy, ak bol návrh prokurátora doručený súdu najmenej 15 pracovných dní pred uplynutím šesťmesačnej lehoty a ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie v tejto lehote skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

Podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov; prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej dvadsať

pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009 sudca pre prípravné konanie rozhodne o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť dní pred uplynutím lehoty väzby; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá sa má predĺžiť. Predĺžená lehota väzby môže trvať až šesť mesiacov, nesmie však presiahnuť lehotu uvedenú v odseku 7.

Podľa § 76 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodne o väzbe alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní, alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený. Predĺžiť lehotu väzby možno len vtedy, ak návrh podľa odseku 2 bol podaný včas a ak nebolo možné pre obťažnosť veci alebo z iných závažných dôvodov trestné stíhanie skončiť a prepustením obvineného na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Predĺženie lehoty väzby môže trvať až sedem mesiacov, lehota väzby v prípravnom konaní však nesmie presiahnuť dĺžku podľa odseku 7. Pri späťvzati návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby sa postupuje primerane podľa § 72 ods. 3.

Podľa § 192 ods. 4 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2009 o sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na predĺženie lehoty väzby, môže nadriadený súd rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, najneskôr však do uplynutia lehoty, ktorá sa má predĺžiť.

Podľa § 192 ods. 4 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 o sťažnosti proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na predĺženie lehoty väzby, rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá sa má predĺžiť. O sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4 rozhodne nadriadený súd najneskôr do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní.

Podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene, a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

Podľa § 567c ods. 2 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 ak lehota väzby začala plynúť pred 1. februárom 2009, použijú sa ustanovenia § 76, § 78, § 80 ods. 3 a § 81 ods. 4 v znení účinnom do 31. januára 2009.

Z citovaných ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že Trestný poriadok v znení účinnom do 31. januára 2009 neukladal všeobecnému súdu výslovnú povinnosť rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby najneskôr do uplynutia lehoty väzby (základnej či predĺženej) v prípravnom konaní. Ústavný súd ale v tejto súvislosti vo viacerých prípadoch vyslovil právny názor, podľa ktorého sa väzba vždy musí opierať o rozhodnutie súdu, pričom iba podanie obžaloby nepostačuje na to, aby sa súdna väzba stala zákonnou po podaní obžaloby bez výslovného rozhodnutia súdu o jej ďalšom trvaní (napr. I. ÚS 187/07). Rovnako Trestný poriadok v znení účinnom do 31. januára 2009 neukladal nadriadenému všeobecnému súdu výslovnú povinnosť rozhodnúť o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste najneskôr do uplynutia lehoty väzby (základnej či predĺženej) v prípravnom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre akceptoval, že rozhodnutie príslušného súdu o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby nemusí byť ku dňu uplynutia lehoty väzby v prípravnom konaní

právoplatné, pretože vzhľadom na predbežnú vykonateľnosť rozhodnutí o väzbe postačuje aj existencia neprávoplatného rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby, ak toto bolo vydané pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní (napr. II. ÚS 252/08, IV. ÚS 139/08, IV. ÚS 51/09).

Prostredníctvom novelizácie vykonanej zákonom č. 5/2009 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, zákonodarca v záujme ochrany práv obvinených okrem iného upresnil a sprísnil požiadavky pre rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby, keď zaviedol rovnaký režim, aký platí v zmysle § 76 ods. 2 a 3 Trestného poriadku pre rozhodovanie o predĺžení väzby v prípravnom konaní. Podľa novej právnej úpravy aj pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby musí byť príslušné rozhodnutie súdu o ďalšom trvaní väzby právoplatné v momente uplynutia skoršej lehoty väzby ešte z prípravného konania.

Krajský súd v napadnutom uznesení interpretoval a aplikoval intertemporálne ustanovenie § 567c ods. 2 Trestného poriadku vzťahujúce sa na úpravy Trestného poriadku účinné od 1. februára 2009 tak, že na vec sťažovateľa sa režim rozhodovania podľa § 192 ods. 4 v spojení s § 238 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 nevzťahuje s poukazom na to, že v jeho prípade lehota väzby začala plynúť pred 1. februárom 2009. Na podporu takejto interpretácie a aplikácie označeného ustanovenia Trestného poriadku možno poukázať aj na dôvodovú správu k príslušnej novelizácii Trestného poriadku (zákon č. 5/2009 Z. z.), v ktorej sa vo vzťahu k § 192 ods. 4 Trestného poriadku v bode 34 uvádza: „*Úprava § 192 ods. 4 zodpovedá formulácii § 76 ods. 3 a 4 v navrhovanom znení.*“. Z citovaného možno vyvodiť, že novým znením ustanovenia § 192 ods. 4 Trestného poriadku zákonodarca reagoval na novelizované znenie § 76 ods. 3 a 4 Trestného poriadku tak, že obe ustanovenia zosúladiť, čo podľa názoru ústavného súdu tiež podporuje záver, že podľa § 192 ods. 4 v spojení s § 238 ods. 3 Trestného poriadku v znení účinnom od 1. februára 2009 možno postupovať len vo väzobných veciach, v ktorých lehota väzby začala plynúť po 1. februári 2009.

Ústavný súd vychádzajúc zo skutočnosti, že výklad a aplikácia ustanovení Trestného poriadku je v prvom rade úlohou všeobecných súdov, pričom v danom prípade nejde o interpretáciu, ktorá by bola zjavne neodôvodnená alebo svojvoľná, dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto jeho uplatnením nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009